

Capitolul I

Legea fondului funciar nr. 18/1991

Secțiunea 1. Dispoziții generale

§1. Tipuri de terenuri

1.1. Terenuri cu destinație agricolă

I. Teren agricol folosit de o societate comercială pentru organizare de șantier, cu plata unei taxe. Reconstituirea dreptului de proprietate în beneficiul fostului proprietar

Legea nr. 18/1991, art. 37¹⁾

Reclamanta, o societate comercială, nu a avut niciodată terenul în litigiu în administrare directă, ci numai pentru folosire ca organizare de șantier, cu plata unei taxe (chirie), încât nu este în situația de a putea obține titlul asupra acestuia.

Construcțiile aflate pe teren, ridicate fără autorizație, au caracter provizoriu și au fost necesare atât timp cât a funcționat șantierul.

După încetarea plății taxei pentru teren, acesta a reintrat în administrarea autorității locale a administrației publice, încât în mod corect prefectul l-a restituit părților în urma propunerii făcute de consiliul local.

Natura terenului nu este dată de felul în care terenul a fost folosit temporar, pe timpul șantierului, ci de modul în care el a figurat înregistrat în evidențele funciare.

Or, așa cum rezultă din actele dosarului, el figurează ca teren agricol, ceea ce face ca aplicarea art. 37 din Legea nr. 18/1991 să fie corectă.

C.S.J., Secția de contencios administrativ, decizia nr. 279 din 20 martie 1995, în Dreptul nr. 4/1996, p. 119-120

¹⁾ În prezent, în urma republicării legii în M. Of. nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 41.

2. Teren agricol. Reconstituire parțială a dreptului de proprietate, în temeiul Legii nr. 18/1991

Reclamantul B.C.D. a chemat în judecată pe pârâta SC T. SA, Sucursala E. Craiova, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligată să-i soluționeze notificarea pe care a formulat-o, în temeiul Legii nr. 10/2001.

La data de 19 august 2002, reclamantul și-a modificat acțiunea, solicitând anularea deciziei nr. 3661 din 19 iulie 2002 emisă de pârâtă, prin care i-a fost respinsă notificarea privitoare la acordarea de despăgubiri pentru terenul aflat în administrarea sucursalei, cu motivarea că nu au fost depuse actele solicitate.

Acțiunea reclamantului a fost respinsă în toate gradele de jurisdicție, cu motivarea că, prin expertiza tehnică efectuată în cauză s-a stabilit că terenul în suprafață de 3800 mp, situat în parcela „Gară”, expropriat prin Decretul nr. 123/1962, a fost teren agricol și că reclamantului i-a fost reconstituit parțial dreptul de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991.

Conform art. 8 din Legea nr. 10/2001, nu intră sub incidența acestei legi terenurile al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, și prin Legea nr. 1/2001 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.

Cum terenul ce formează obiectul litigiului era, la data exproprierii, teren agricol, regimul lui juridic a fost reglementat prin legile privitoare la fondul funciar, enumerate în textul de lege menționat, iar reclamantului i-a fost soluționată cererea de reconstituire a dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991.

*I.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală,
decizia nr. 1907 din 20 februarie 2006, în Legis*

1.2. Terenuri cu destinație forestieră

3. Teren cu vegetație forestieră trecut prin efectul unor legi speciale în proprietatea statului. Rezervație naturală ce aparține domeniului public

Legea nr. 18/1991, art. 41 alin. (1) și (2)¹⁾

Obiectul pricinii îl constituie dreptul intimatului B.D. de a i se restitui suprafața de teren cu pădure avut în proprietate și trecut, prin efectul unor legi speciale, în proprietatea statului, dar nu mai mult de un hectar. Conform art. 41 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, „Terenurile cu vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, pășuni împădurite, care au aparținut persoanelor fizice și care prin efectul unor legi au fost trecute în proprietatea statului, se restituie, la cerere, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, dar nu mai mult de 1 ha”. Sintagma „se restituie, la cerere”, nu poate duce la o altă interpretare a textului decât aceea de a se reda în natură, în limita de 1 ha, a ceea ce proprietarul a avut, și nu a altui teren, Este adevărat că alin. (2) al art. 41 prevede că „Dacă pe suprafețele de teren ce urmează a fi atribuite în condițiile alineatului precedent, se află construcții sau amenajări forestiere ori sunt în curs de executare sau în faza de proiectare, se vor atribui alte suprafețe de teren cu respectarea aceluiași condiții. Textul nu face altceva decât să determine atribuțiile instanțelor de a decide, în cazurile concrete, dacă trebuie restituit același teren, conform regulii stabilite în art. 41 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, sau alt teren, în situația de excepție prevăzută în art. 41

¹⁾ Art. 41 din varianta inițială a legii a fost modificat prin Legea nr. 169/1997, iar în prezent, în urma republicării legii în M. Of. nr. 1 din 5 ianuarie 1998, aceste dispoziții se regăsesc în art. 45, cu următorul conținut: „(1) Persoanele fizice sau, după caz, moștenitorii acestora, ale căror terenuri cu vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, pășuni și fânețe împădurite au trecut în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și pentru diferența de peste 1 ha, dar nu mai mult de 30 ha, de familie.

(2) Dacă pe suprafețele de teren ce urmează a fi atribuite în condițiile alineatului precedent se află construcții sau amenajări forestiere, ori sunt în curs de execuție sau în fază de proiectare, sau terenurile sunt defrișate, se vor atribui alte suprafețe de teren, cu respectarea aceluiași condiții, în imediata apropiere”.

alin. (2) din aceeași lege. În plus, probele dosarului infirmă că, în speță, ne-am afla în ipoteza prevăzută de art. 41 alin. (2) din Legea nr. 18/1991. Probele dosarului, inclusiv expertiza tehnică, la efectuarea căreia au participat, pe lângă primarul comunei și delegatul O.C.O.T., reprezentanții Romsilva și Ocolului Silvic Focșani, au concluzionat că terenul în litigiu se află situat la lizieră, în prelungirea arabilului deținut de reclamant. Rezervațiile naționale declarate prin acte normative au ca obiect monumente ale naturii. Pe de altă parte, o rezervație naturală nu poate să se întindă pe o suprafață relativ mică, înconjurată de vecini proprietari, persoane fizice. Dacă terenul, fost proprietatea intimatului reclamant, ar fi fost cu adevărat o rezervație naturală, făcând parte din domeniul public, reclamantul nu ar mai fi avut drept deloc la pădure, în compensare, o asemenea situație neîn-cadrându-se în cele prevăzute în art. 96 din Legea nr. 18/1991. În realitate, nu este vorba nici de o rezervație naturală și nici de una din situațiile de excepție prevăzute în art. 41 alin. (2) din Legea nr. 18/1991.

C.S.J., Secția de contencios administrativ, decizia nr. 385 din 29 februarie 1996, în Dreptul nr. 9/1996, p. 127-128

1.3. Terenuri aflate permanent sub ape

4. Bun aparținând domeniului public. Determinare. Cuvete cu lacuri

Legea nr. 18/1991, art. 5

Obiectul acțiunii privea nelegalitatea parțială a lichidării patrimoniului Cooperativei Agricole de Producție Covasna, prin licitație publică, în cadrul căreia lacurile cu terenul aferent au fost adjudecate de către o societate comercială din Covasna.

Prima instanță a reținut că lacurile în discuție nu au fost amplasate în cuvete de lac, ci s-au format prin îndiguire, iar instanța de apel a reținut că în cauză nu este vorba de „cuvete de lacuri”, în sensul art. 5 din Legea fondului funciar, ci de amenajări de lacuri, cărora nu le este aplicabilă caracterizarea de bun aparținând domeniului public. Din modul în care instanțele s-au referit la configurația tehnică a lucrărilor care au determinat așa-zisele amenajări, rezultă că s-a considerat că sunt operante două noțiuni distincte, bine determinate, și anume existența unui teren supus amenajării respective și amplasarea pe acesta a unor cuvete de lacuri.

Noțiunea de cuvetă, astfel cum este definită prin lucrările de specialitate (ca, de exemplu, Dicționarul explicativ al limbii române), nu se referă la vreo lucrare pe un teren, ci semnifică exclusiv terenul ocupat de un lac de acumulare până la nivelul crestei barajului.

În consecință, stabilirea inexistenței unor cuvete plasate pe terenul în discuție este echivalentă cu o nepronunțare în fond asupra acțiunii, impunându-se casarea cu trimitere pentru rejudecare.

C.A. Brașov, decizia civilă nr. 282/R din 9 mai 1996, în C.P.J. 1994-1998, Ed. All Beck, București, 1999, p. 22-23

1.4. Terenuri din intravilan, aferente localităților urbane și rurale, pe care sunt amplasate construcții, alte amenajări ale localităților, inclusiv terenuri agricole și forestiere

5. Restituire în natură. Măsuri reparatorii

Legea nr. 18/1991, art. 1, art. 2 lit. d), art. 23, art. 26

Din interpretarea dispozițiilor art. 1, art. 2 lit. d), respectiv art. 26 ale Legii fondului funciar nr. 18/1991, rezultă că și terenurile intravilane, aferente localităților urbane și rurale, pe care sunt amplasate construcții sau alte amenajări ale localităților fac obiect de reglementare al acestui act normativ, spre deosebire de Legea nr. 1 din 11 ianuarie 2000, ce reglementează doar reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit Legii nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.

În speță, terenul în suprafața de 7000 mp în legătură cu care s-a formulat notificarea face parte din suprafața totală de 2,3 ha fostă proprietate a contestatorului și a făcut obiectul cererii de restituire formulată de acesta în baza Legii nr. 18/1991.

Din probele administrate rezultă că în favoarea reclamantului s-a emis titlul de proprietate pentru o suprafață totală de 2,3 ha teren situat în municipiul Calafat, din care 4040 mp teren intravilan și 1,896 ha teren situat în extravilan

În legătură cu modalitatea soluționării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate în baza Legii nr. 18/1991 pentru suprafața de 2,3 ha, reclamantul a inițiat mai multe litigii, în urma soluționării irevocabile a acestora reținându-se că punerea în posesie

pe alt amplasament pentru suprafața de 1,896 ha se impune în raport de dispozițiile art. 23 din Legea fondului funciar.

*I.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală,
decizia nr. 650 din 1 februarie 2005, în Legis*

1.5. Terenuri cu destinații speciale

6. Plaja Mării Negre

Legea nr. 18/1991, art. 5

Terenul situat pe porțiunea dintre țărmul Mării Negre și Lacul Techirghiol la o distanță de 62 m de țărm, fiind situat în limita de protecție ape-maluri, aparține plajei Mării Negre, respectiv domeniului public și îi sunt aplicabile dispozițiile art. 5 din Legea nr. 18/1991.

*C.S.J., Secția de contencios administrativ,
decizia nr. 1651 din 17 noiembrie 1993, în Ecris*

7. Teren petrolier. Cerere de acordare de despăgubiri bănești

Prin contestație, reclamantul a solicitat anularea dispoziției și restituirea în natură a terenului revendicat, cu motivarea că, datorită destinației sale speciale de teren petrolier, nu poate face obiectul altei legi de restituire, respectiv al Legii nr. 18/1991.

La data de 9 februarie 2004, reclamantul și-a completat contestația inițială prin care chemase în judecată numai Primăria orașului Boldești Scăieni, solicitând acordarea de despăgubiri bănești în ipoteza în care nu este posibilă restituirea în natură, motiv pentru care a chemat în judecată și Ministerul Finanțelor Publice.

Reclamantul a depus înscrisuri care atestă dreptul de proprietate al bunicii sale asupra terenului notificat, mai exact asupra suprafeței precizate de 18 ha 2275 mp, situată în intravilanul orașului Boldești Scăieni. Astfel, din extrasul din „Tabloul proprietarilor expropriați pe baza Legii și Regulamentului Reformei Agrare nr. 187/1945 și nr. 83/1949 din județul Prahova” rezultă că s-a expropriat suprafața de 40 ha din fosta Plasă Ploiești Nord nr. 81 aflată în proprietatea M.B., situație confirmată și prin certificatul nr. 242 din 13 martie 2003 emis de Direcția Județeană Prahova a Arhivelor Naționale.

Suprafața de 40 ha și 3600 mp notificată apare și în contractul de concesiune transcris sub nr. 2235/1930 încheiat între proprietara M.B. și societatea S.R. pentru exploatarea resurselor de petrol pe care acest teren le avea, ca și din actul de cesiune întocmit la 24 decembrie 1946 de bunica reclamantului către mama acestuia, care acționa în numele fiului minor, pentru două treimi din terenul de 40 ha 3600 mp.

Expertiza tehnică a identificat terenul notificat ca fiind cel expropriat de la bunica reclamantului, stabilind că 182.275.000 mp sunt situați intravilan, iar diferența de 221.324.000 mp sunt extravilan.

Reclamantul și-a restrâns pretențiile inițiale numai la suprafața din intravilan și a precizat că nu dorește restituirea în natură, ci prin echivalent.

Cu privire la incidența Legii nr. 10/2001, ca o lege cu caracter complementar în raport cu celelalte acte normative speciale cu caracter reparator din domeniul imobiliar, trebuie avute în vedere prevederile pct. 8.1. din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, potrivit cărora caracterul reparator al legii acoperă și acele situații în care terenurile din intravilan nu au fost restituite persoanelor îndreptățite până la intrarea ei în vigoare, cum este cazul terenului din speța dedusă judecății.

*I.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală,
decizia nr. 3918 din 14 aprilie 2006, în Legis*

§2. Deținătorii de terenuri

2.1. Titularii dreptului de proprietate ori ai altor drepturi reale asupra terenurilor

8. Teren agricol aflat în proprietatea privată a comunei și folosit ca pășune. Constituirea dreptului de proprietate

Legea nr. 18/1991, art. 40¹⁾

Terenul în suprafață de 14,62 ha, situat în punctul „Uzina” din satul Stejaru, comuna Pângărați, județul Neamț, a fost expropriat ca teren arabil de la diverși cetățeni din sat, trecând în proprietatea

¹⁾ În prezent, în urma republicării legii în M. Of. nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 44.

statului, cu ocazia construirii Hidrocentralei Stejaru. Această suprafață de teren a fost dată inițial în administrarea fostului Comitet Executiv al Consiliului Popular al comunei Pângărați, iar ulterior a trecut în administrarea Ocolului Silvic Tarcău, care l-a amenajat, lăsându-l ca loc de pășunat pentru animalele locuitorilor satului Stejaru. Prin protocolul încheiat în anul 1990 între Ocolul Silvic Tarcău și Primăria Pângărați, terenul în litigiu e trecut în administrarea Primăriei Pângărați. Prefectul județului Neamț, prin decizia nr. 330 din 5 septembrie 1991, a atribuit în proprietate, potrivit art. 21 din Legea nr. 18/1991, Mănăstirii Pângărați și parohiilor Pângărați, Oanți și Stejaru diferite suprafețe din terenul în litigiu, iar prin decizia nr. 332 din aceeași dată, a atribuit în proprietate terenuri, tot din suprafață de 14,62 ha, în favoarea unor persoane fizice. Beneficiarii deciziilor sus-menționate au fost puși în posesiune pe suprafața de teren atribuită, obținând și titlurile de proprietate. Pe baza adresei nr. 919 din 5 aprilie 1993 a Consiliului Local al Comunei Pângărați, s-a emis Ordinul nr. 114 din 4 august 1993 al prefectului județului Neamț, prin care s-a reconstituit în proprietatea privată a comunei Pângărați suprafața de 111 ha izlaz comunal, care asigură și locuitorilor satului Stejaru pășunarea necesară creșterii animalelor. Întrucât terenul în suprafață de 14,62 ha de la punctul „Uzina” din satul Stejaru nu a fost izlaz comunal, ci teren agricol, el a revenit în proprietatea privată a Primăriei Pângărați, tot ca teren agricol, situat în intravilanul satului Stejaru. Prin faptul folosirii terenului ca pășune necesară creșterii animalelor de către săteni, o perioadă de timp, nu se poate schimba caracterul terenului în litigiu (din teren agricol, conform destinației, în izlaz comunal), cât timp nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 40 din Legea nr. 18/1991 (care se referă numai la terenuri provenite din fostele izlazuri comunale).

Susținerea recurențelor, că suprafața de 111 ha pășune ar fi insuficientă în raport cu numărul animalelor existente pe raza satului Stejaru, nu poate constitui motiv de natură să ducă la anularea deciziilor emise de intimată, cât timp terenul de 14,62 ha nu a fost izlaz comunal, ci teren agricol, prin destinație, fiind legal atribuit în proprietate ca atare. Așa fiind, recursul declarat de reclamantă este neîntemeiat și a fost respins.

C.S.J., Secția de contencios administrativ, decizia nr. 146 din 20 februarie 1995, în Dreptul nr. 3/1996, p. 97-98

9. Teren aflat în patrimoniul cooperativei agricole de producție. Neaplicarea art. 34 alin. (2) din Legea nr. 18/1991

Legea nr. 18/1991, art. 34 alin. (2)¹⁾

În vederea reconstituirii dreptului de proprietate al membrilor cooperatori care au adus pământ în cooperativă, Prefectura județului Bihor a dispus, prin două decizii, „restituirea” suprafețelor de 147 ha, respectiv 193,63 ha „teren cu livezi” din folosința unei stațiuni de cercetare și producție pomicolă, către comisia comunei pentru aplicarea Legii fondului funciar.

Stațiunea de cercetare și producție pomicolă a cerut anularea deciziilor prefecturii, susținând că terenurile i-au revenit în patrimoniu în urma unui schimb cu fostele cooperative agricole de producție din localitate și nu îi poate fi luat din folosință, deoarece au devenit domeniu public.

Potrivit art. 3 lit. a) din Statutul cooperativei agricole – în vigoare la data schimbului –, adunarea generală a membrilor cooperatori, care era organul suprem de conducere al cooperativei, avea – printre altele – ca atribuțiune „aprobarea unificării cu alte cooperative agricole de producție” și hotăra „asupra schimburilor și comasărilor de terenuri, precum și a scoaterii definitive din folosința agricolă a unor suprafețe de teren, în condițiile legii”.

Din examinarea proceselor-verbale de schimb în discuție rezultă că actele de schimb au fost încheiate de președintele, inginerul-șef și contabilul-șef al cooperativei, care, în raport cu dispozițiile menționate, nu era în drept să le încheie.

Lipsa aprobării adunării generale a cooperativei la încheierea actelor de schimb echivalează cu lipsa totală de consimțământ la încheierea acestor acte juridice, astfel că sunt lovite de nulitate, ele neputând produce niciun efect juridic.

Terenurile în litigiu, din punct de vedere juridic, nu au ieșit niciodată din patrimoniul cooperativelor agricole de producție, după cum nici nu au intrat în patrimoniul reclamantei, care le-a deținut în fapt ca detentor precar.

Ca urmare, terenurile nu au putut deveni domeniu public, potrivit art. 34 alin. (2) din Legea fondului funciar, pentru că nu au trecut

¹⁾ În prezent, în urma republicării legii în M. Of. nr. 1 din 5 ianuarie 1998, art. 35.

niciodată în proprietatea statului; așadar, reclamanta nu a fost vătămată în niciun mod prin cele două acte administrative atacate.

C.S.J., Secția de contencios administrativ, decizia nr. 232 din 28 martie 1995, în Practică și literatură juridică 1994-1997, vol. III, Ed. Argessis, Curtea de Argeș, 1998, p. 356

10. Teren proprietate de stat. Titlu de proprietate. Nulitate

Legea nr. 18/1991, art. 8 alin. (1), art. 11 alin. (3), art. 36 alin. (2)

Stabilirea dreptului de proprietate se face la cerere, pe baza situației terenurilor deținute de cooperativa agricolă de producție la data de 1 ianuarie 1990.

Asupra terenului în litigiu s-a intabulat dreptul de proprietate al statului, deci terenul nu s-a mai aflat în patrimoniul C.A.P. și, în aceste condiții, în cauză sunt incidente dispozițiile art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată.

Din probele dosarului rezultă că titlul de proprietate emis în favoarea reclamantei C.C. este lovit de nulitate absolută, deoarece, potrivit art. 11 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, republicată, stabilirea dreptului de proprietate se face la cerere, pe baza situației terenurilor deținute de cooperativa agricolă de producție la data de 1 ianuarie 1990, iar potrivit art. 8 alin. (1), stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor care se găsesc în patrimoniul cooperativelor agricole de producție se face în condițiile prevăzute de lege, prin reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestui drept.

Or, asupra terenului în suprafață de 3902 mp s-a intabulat dreptul de proprietate al statului, înscris în CF nr. 872 Tâmpa în baza Legii nr. 58/1974. Prin urmare, acest teren nu s-a mai aflat în patrimoniul C.A.P. la data de 1 ianuarie 1990, astfel că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată.

De altfel, prin ordinul prefectului județului Hunedoara nr. 32 din 23 martie 1998, s-a dispus trecerea din proprietatea statului în proprietatea numiților M.A. și C.C. a suprafeței de 3902 mp din terenul înscris în CF Tâmpa nr. top 220 și 221, în temeiul art. 36 alin. (3) și (6) din Legea nr. 18/1991, republicată.

C.A. Cluj, Secția civilă, decizia nr. 366 din 18 februarie 2000, în B.J. 2000, vol. I, Ed. Lumina Lex, București, 2001, p. 80-82

2.2. Posesorii sau detentorii precari

11. Teren înscris la C.A.P. și apoi preluat de fosta asociație intercooperatistă în baza unei convenții. Nulitate absolută a convenției

Legea nr. 18/1991, art. 35 alin. (2)

Conform art. 35 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, „terenurile proprietate de stat, administrate de institutelor și stațiunile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, precum și din administrarea Institutului pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură și a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora”.

În speță, reclamantii au chemat în judecată părțile Comisia locală pentru aplicarea Legii fondului funciar și Stațiunea de Cercetare și Producție Pomicolă Fălticeni, solicitând ca prim-pârâta să-i pună în posesie în intravilanul localității, pe vechiul amplasament, cu terenul preluat la C.A.P.

Reținându-se că autorii reclamanților au fost proprietarii terenului solicitat, că în anul 1979 între A.E.I.P. Fălticeni și S.C.P.P. Fălticeni a intervenit o convenție conform căreia suprafața în litigiu a fost preluată de la A.E.I.P. la S.C.P.P., convenție care s-a dovedit a fi contrară dispozițiilor imperative ale Legii nr. 59/1974, nefiind avizată de ministerul de resort și, ca atare, nulă absolut, acțiunea reclamanților a fost admisă, comisia locală de aplicare a Legii nr. 18/1991 fiind obligată să procedeze la punerea în posesie cu terenul solicitat pe vechiul amplasament.

Pe de altă parte, S.C.P.P. nu a dobândit dreptul de administrare asupra terenului, ci a fost un detentor precar, exercitând folosința fără vreun titlu, încât nu se poate susține că face parte din domeniul public în sensul art. 35 alin. (2) și nu poate fi retrocedat în natură.

C.A. Suceava, decizia civilă nr. 2201 din 9 iulie 2002, în B.J. 2002, Ed. Lumina Lex, București, 2004, p. 118-119